Sjúrður Skaales tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler
Sjúrður Skaale
Medlem af Folketinget,
Javnaðarflokkurin

Dato
30. maj 2024

Omstændigheder
Talen blev holdt ved Folketingets afslutningsdebat d. 29. maj, men da Skaale først gik på talerstolen kl. 00.27, er den officielle dato sat til d. 30.

Israel er Mellemøstens lys

En af forårets fascinerende læseoplevelser var Salman Rushdies Knife – om det knivangreb, der næsten tog hans liv.

Der er paralleller til en aktuel sag.

Rushdie bliver født i '47. Året efter bliver Israel født.

Det iranske præstestyre udsteder i '89 en Fatwa mod Rushdie. Han skal dræbes.

Året før, i '88, ser Hamas' første charter dagens lys. Målet er Israels udslettelse og drab af jøder. Haditten citeres, der siger: "Dommedag kommer ikke før muslimerne bekæmper jøderne og dræber dem. Så vil jøderne gemme sig bag sten og træer, og stenene og træerne vil råbe: 'O muslim, en jøde gemmer sig bag mig, kom og dræb ham."

Om det koster eget liv gør ikke noget, for, som der står "Døden for Allahs sag er det største man kan eftertragte".

Når man har som religiøst mål er at slå andre ihjel og selv dø som martyrer, så er man en dødskult.

Denne kult udsteder med sin oprettelse en fatwa mod Israel og jøderne.

Den anden intifada er forsøg på at udføre denne fatwa. 1000 jøder bliver dræbt, mange jihadister kommer i himlen – men Israel består.

I '22 lykkes det endelig for en mand virkelig at ramme Rushdie med 15 knivstik.

Året efter lykkes det så for Hamas virkelig at ramme Israel. Deres variant af de 15 knivstik er over 1200 drab, voldtægter, perverse lemlæstelser af lig og gidseltagninger.

Attentatet på Rushdie bliver begået på en stor scene foran mange mennesker. Det skal være spektakulært.

Dele af Hamas' massakre bliver filmet. Alle skal mærke frygten.

Rushdie rammes før han skal tale i et arrangement af City of Asylum, der tilbyder forfulgte forfattere et trygt sted.

Hamas' ofre bliver ramt i deres City of Asylum. Israel. Staten, der blev oprettet for give jøderne et trygt sted.

Rushdie overlever mirakuløst, men bliver blind i det ene øje.

Israel blindes også af attentatet, og kan ikke se klart.

Man går lige i Hamas' fælde.

Hvilket ikke er så mærkeligt.

For Israel er omgivet af dødsfjender. Iran, Syrien, Hezbollah, Hutierne, militser i Irak, Hamas. Man har gennem historien kun mirakuløst kunne overleve ved at slå hårdt ned på angreb.

I Israel er svaghed lig med udslettelse.

Derfor fik Hamas den krig, de ønskede.

--

At kæmpe mod en hær, der gemmer sig i boligblokke, i hospitaler, og i tunneller under jorden, er umuligt uden civile tab – uanset hvor meget man gør for at undgå det.

Og Hamas' perverse logik er, at jo flere der dør og lemlæstes og kan fotograferes og sendes ud på TikTok – jo bedre. For Israel vil få skylden – og verdensopinionen imod sig. Og dem der dør bliver jo martyrer. Døde børn er win-win for Hamas.

En tsunami af opslag på TikTok og Instagram har fået millioner i Vesten at danne skarpe politiske meninger, der ikke baseres på viden og indsigt, men impulser.

Fælden er klappet.

Jeg er helt enig med regeringens udmelding: Krigen koster for mange civile liv. Den må stoppe.

Israel undervurderede sin underjordiske fjende. Efter ni måneder har man ikke vundet militært, man har fået hele skylden for at Hamas har ofret egne borgere, og demonstranter vender sig ikke bare imod Israel – mange støtter også Hamas.

Den grusomme erkendelse er, som sagen står, at dødskulten har vundet.

Det er skræmmende.

Tænk at der råbes From the River to the Sea i alle Vestens storbyer. At "Globaliser intifadaen" råbes på universiteter. At "Intifada nu" har stået på et skilt udenfor Københavns Universitet. At "Palestina er besat, det skal løses med jihad" gjalder i Københavns gader.

Og tænk så hvis man i stedet for "intifada!" og "jihad!" råbte "angrib de sorte!"

Tænk at endda danske politikere der taler for våbenhvile bliver kaldt barnemordere.

Tænk at der i Vestens gader lyder "Yemen Yemen, make us proud / turn another ship around". At der kaldes på hjælp til angreb på Vesten fra et land,

hvor slaveri praktiseres. Hvor homoseksuelle får dødsdom ved stening og korsfæstelse.

Vreden over lidelser i Mellemøsten opstår ikke af de næsten 400.000 døde i krigen i Yemen. Eller de 15 millioner der lever på sultegrænsen. Det er omvendt! Yemen, Yemen hjælp os! Angrib vore skibe! Gør os stolte!

Harmen gælder ikke de kvinder i Iran, der dræbes for at kræve rettigheder som borgere.

Eller den halve million der er døde af Putins og Assads bombardementer i Syrien. Eller de millioner der er drevet på flugt.

Vreden over indespærrede mennesker i Gaza rettes ikke mod Egypten. Det er Israels hus der skal åbnes. Døren til Egyptens hus – der er 50 gange så stort – må gerne være lukket.

--

Vi er ikke antisemitter – vi er bare antizionister, siger Hamas i sit sminkede charter fra '17. Det samme lyder i Europas gader. Vi har ikke noget imod jøderne – de skal bare ikke have den stat. Det er zionismen, vi bekæmper.

Alle ved hvad jødernes skæbne bliver i Mellemøsten, den dag de ikke har den stat. De vil være en skildpadde uden skjold.

Alt hvad der gøres i staten kan ikke forsvares. Forbryderiske bosættelser på Vestbredden. Ydmygelser af og vold mod palæstinensere. Højreekstremister – fascister – med sin egen version af From the river to the sea inde i Netanyahus forfærdelige regering.

Ingen dag opstår af et vakuum. Heller ikke 7. oktober. Og selv om vi er meget uenige om grunden til den, er der ingen tvivl om, at palæstinensernes desperation er forståelig.

Men vi kan ikke være så relativistiske at vi ikke klart og utvetydigt kan sige, hvem der var the bad guys den 7. oktober, hvem der planlagde og startede denne krig, hvem der bruger civile som skjold, og derfor har det overordnede ansvar for palæstinensernes forfærdelige lidelser.

--

Nogle gange ligger der implicit i det at man siger noget, større betydning end der ligger i de ord, man explicit siger.

Tænk på det absurde faktum, at der i FN regi har været langt flere fordømmelser af Israel end af alle andre verdens lande tilsammen.

Bare i Mellemøsten bliver mennesker dræbt og pint uendeligt meget mere af andre lande end Israel.

Men Israel fordømmes og fordømmes og fordømmes. I FN. I parlamenter. I aviser. På gader.

Logikken er som i historien om manden, der havde tabt sine nøgler i en mørk gyde – men ledte efter dem under en lygtepæl langt derfra. Han syntes ikke det gav mening at lede, hvor der var så mørkt, at han ikke kunne se noget.

Fordømmelserne af Israel bekræfter det omvendte af det, de erklærer.

Nemlig at Israel – trods sine store fejl – er demokratiets lygtepæl i Mellemøsten. Alle ved, at despoterne i Yemen, Iran, Irak, Afghanistan, Saudi Arabien, Libanon er bedøvende ligeglade med, om der er nogen mennesker der råber på gaderne i Vestens byer.

Derfor retter protesterne sig ikke mod mørket i Kabul eller Teheran, men mod lyset i Tel Aviv. Mod det eneste sted hvor magthavere kan stilles til ansvar, hvor kvinder har fulde rettigheder, hvor homoseksuelle kan leve frit, hvor der er talefrihed.

Set i det lygtepælelys sender protesterne faktisk, uden at ville det, et meget vigtigt budskab:

At Israel er Salman Rushdie blandt stater.

Kilde
Manuskript modtaget fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Føroyskar Røður, Modtager af Årets Danske Tale, Nomineret til Årets Danske Tale 2024, Politisk tale

Relateret
Sjúrður Skaales tale ved modtagelsen af Årets Danske Tale
12. november 2024

Bodil-Marie Gades tale ved uddelingen af Årets Danske Tale 2024
12. november 2024

Bertel Haarders tale til Sjúrður Skaale ved overrækkelsen af Årets Danske Tale
12. november 2024

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/sjurdur-skaales-tale-ved-folketingets-afslutningsdebat